

Maria MANOLESCU

Generozitatea obligă

De obicei, artiștii mulțumesc atunci când iau premiile. Pentru mine rezidența de dramaturgie de la Royal Court a fost un fel de premiu pe degeaba, care obligă mai mult decât un premiu pentru ceva. Așa că, până îmi termin piesa și iau premiile cu ea ☺ am a mulțumi Institutului Cultural Român din Londra, pentru tot sprijinul oferit și pentru căldură și pentru senzația că nu sunt singură în Londra cea mare; apoi dramAcum-ului, pentru că: 1. mi-au dat ideea să scriu teatru; 2. m-au încurajat; și' mai ales, 3. că m-au obișnuit cu un foarte sănătos stil de a lucra pe text în colaborare cu regizorul și actorii. Lucrul pe texte cu Gianina Cărbunariu și Radu Apostol, ca și discuțiile cu Andreea Vălean și Alex Berceanu m-au pregătit extraordinar și cred că datorită acestei experiențe am putut să iau cât mai mult de la Clare Lizzimore (excelenta regizoare cu care am lucrat acolo pe text) și actorii care m-au uimit la culme prin exercițiul lucrului pe text combinat cu talent, pasiune și mult profesionalism. Am vrut să subliniez asta, fiindcă puțini dintre foarte talentații mei colegi de rezidență avuseseră parte de asemenea experiențe acasă și, în comparație cu ei, m-am simțit norocoasă pentru multe lucruri. Spre exemplu, i-am uimit cu faptul că la noi în România avem un master de *playwriting* unde, mai mult, predau regizori de teatru (mulțumesc domnilor Valeriu Moisescu și Nicolae Manda pentru că fac cu atâta modestie o școală de dramaturgie, poate mai săracă dar deloc departe de ce-am văzut la Londra). M-am mai simțit obligată de toți dramaturgii români, care fuseseră deja acolo și care creaseră niște standarde deloc lejere. Și, dincolo de niște workshop-uri foarte profi, dincolo de inspirația dată *live* de Harold Pinter, Tom Stoppard, David Hare, dincolo de faptul că mi-am făcut niște prieteni dramaturgi tineri și entuziaști și talentați din toată lumea, dincolo de faptul că *staff*-ul rezidenței ne-a tratat cu o grijă și o politețe pe care rar mi-a fost dat să le trăiesc, cea mai mare revelație a mea la Royal Court a fost că anumite părți din teatrul românesc se văd mult mai bine la Londra decât acasă. À bon entendeur, salut!

Teatrul LUNI la The New York International Fringe Festival (Fringe NYC – 2007)

În perioada 10–26 august 2007, Teatrul LUNI de la Green Hours a participat în premieră la *The New York International Fringe Festival (FringeNYC)*. La acest festival, trupa formată din actorii Isabela Neamțu, Laurențiu Bănescu, Cosmin Seleși, Katia Pascariu și Daniel Popa a prezentat, în versiunea originală, în engleză, piesele *The Sunshine Play* și *Bucharest calling*, semnate Peca Ștefan, în regia Anei Mărgineanu.

În condițiile unei „conurențe” maxime (188 de companii și 190 de spectacole), reprezentațiile Teatrului LUNI (singura companie est-europeană prezentă) au atras

numeroși spectatori; două dintre aceste reprezentații (una cu *Bucharest calling* și una cu *The Sunshine Play*) au fost chiar „sold out”.

Presa new-yorkeză despre prestația artiștilor Teatrului LUNI în Fringe NYC: „Regizată de Ana Mărgineanu și jucată în engleză de cinci actori excelenți, piesa politico-socială a lui Peca Ștefan, *Bucharest calling*, este o punere la zid a eșecului național și un apel la onestitate după căderea comunismului.” (*The New York Observer*)

Bucharest Calling aduce o voce proaspătă, binevenită festivalului.” (*Back Stage*)

„Un import binevenit din România, *The Sunshine Play* are loc pe un acoperiș din București, unde trei oameni sunt gata să intre într-un triunghi amoros. Este o piesă scurtă dar deșteaptă, cu o distribuție atrăgătoare și o regie bine calibrată de către Ana Mărgineanu.” (*Back Stage*)

După succesul inițial din Dublin, din septembrie 2005, reflectat în cronicile irlandeze, și prin premiera cu BEST PLAY – Relationship Drama la London Fringe Report Awards în 2006, *The Sunshine Play* a avut atât un parcurs internațional consistent (prezență în festivaluri la Sankt Petersburg, Praga, Blagoevgrad (Bulgaria), Viena, cât și un succes de public și de presă în România. În 2 ani de la premiera din septembrie 2005, *The Sunshine Play* a depășit cu mult numărul de 100 de reprezentații în țară și în străinătate. Participarea la FringeNYC a confirmat încă odată succesul internațional al acestei piese.

Botoșănenii la Cairo

La cea de-a XIX a ediție a **Festivalului Internațional de Teatru Experimental de la Cairo**, cel mai important festival de teatru experimental din lume, din cele 256 de producții propuse spre participare, din teatre de pretutindeni, organizatorii au selectat doar 47 de spectacole.

România a fost reprezentată de piesa **CĂLĂTORIA**, în regia lui **Chris Simion**, **producție a Teatrului „Mihai Eminescu” din Botoșani**.

Spectacolul, inclus în categoria **spectacol special**, a fost interpretat în limba engleză, s-a jucat de două ori pe scena Teatrului Al Gumhurya, unul dintre cele mai importante teatre din Egipt, și a primit deja trei invitații pentru anul viitor la : Festivalul de Teatru Modern de la Roma, Festivalul Internațional de Teatru Contemporan Zacatecas din Mexic și la Festivalul de Teatru Internațional de la Jarash din Iordania.

Piesa **CĂLĂTORIA** este realizată după nuvela **Pescărușul Jonathan Livingstone** a lui **Richard Bach**, o nuvelă de o sensibilitate uimitoare, o fabulă a zborului și a depășirii condiției umane. **CĂLĂTORIA** este un spectacol vizual, realizat într-o cheie regizorală modernă, cu puțin text, dar cu multă proiecție și mișcare scenică.

În distribuție: Bogdan Muncaciu, Bogdan Horga, Eduard Sandu, Andreea Motcu și Mihail Dontu. **Video:** Eugen Ipate. **Coregrafia:** Ioana Marchidan. **Scenografia:** Mihai Pastramagiu. **Scenariul și regia:** Chris Simion.